

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

20 ianuarie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Petru Moraru și Ghenadie Nicolaev,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, declarate de avocații Dumitru Carabețchi și Alexei Croitor în numele inculpatului și de inculpatul Constantin Vîhodcenco, prin care se solicită casarea sentinței Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 06 martie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 mai 2015, în cauza penală în privința lui

Vîhodcenco Constantin Vasili, născut la
10 august 1979, originar și domiciliat
mun. Chișinău, str. Ismail 92/2 ap. 2.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 26.08.2014 - 06.03.2015;

Instanța de apel: 15.04.2015 - 21.05.2015;

Instanța de recurs: 16.10.2015 - 20.01.2016.

A CONSTATAT:

1. Prin sentința Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 06 martie 2015, Constantin Vîhodcenco a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, la 5 (cinci) ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, fără amendă.

2. Pentru pronunțarea soluției nominalizate, prima instanță a constatat în fapt că, Constantin Vîhodcenco, la 26 iulie 2014, aproximativ la ora 17:30, aflându-se pe plaja din or. Vadul lui Vodă, mun. Chișinău, urmărind scopul de profit și sustragere în mod deschis a bunurilor altei persoane, în timp ce era văzut de martorul Diana Dulghieru, a sustras, în mod deschis, de la Ion Cotun, un portmoneu din piele, în valoare de 150 lei, în care se afla un card studentesc „Isic”, un card bancar „Moldova Agroindbank”, permis pentru bibliotecă, toate pe numele lui Ion Cotun, precum și mijloace bănești în valoare de 300 lei și 50 euro, care conform cursului oficial al BNM, la data săvârșirii infracțiunii, constituiau 941 lei, cauzându-i astfel părții vătămate o daună în proporții considerabile în sumă de 1391 lei.

3. *Avocatul Dumitru Carabețchi în numele inculpatului*, a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia în partea stabilirii pedepsei, cu adoptarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă non-privativă de libertate.

În motivarea apelului a invocat, că pedeapsa stabilită inculpatului este prea aspră, deoarece personalitatea acestuia nu prezintă gradul de pericol social necesar executării reale a pedepsei închisorii, are la întreținere un copil minor, el fiind unicul întreținător al familiei, soția nefiind angajată în câmpul muncii.

La fel, a mai relevat apărarea că, prima instanță nu a ținut cont de faptul că inculpatul este tânăr, nu se află în stare de recidivă, dat fiind faptul că în baza art. 111 Cod penal, antecedentele penale au fost stinse, a recunoscut vina în săvârșirea infracțiunii de sustragere, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii, a restituit integral paguba cauzată părții vătămate (acesta depunând și o cerere de împăcare).

Apelantul și-a expus opinia că circumstanțele descrise, permit aplicarea art. 90 Cod penal în privința inculpatului.

3.1. Inculpatul Constantin Vîhodcenco, a contestat sentința cu apel solicitând casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care acțiunile incriminate să fie reîncadrate în baza art. 186 Cod penal, cu aplicarea unei pedepse non-privative de libertate.

În motivarea cerințelor sale, apelantul a invocat dezacordul cu sentința, menționând că prima instanță nu a apreciat declarațiile martorilor conform cerințelor art. 101 Cod de procedură penală.

Totodată, inculpatul a susținut că el a recunoscut parțial vina în săvârșirea infracțiunii de furt, adică acțiunile sale se încadrează în prevederile art. 186 Cod penal, și nicidecum în baza art. 187 alin. (2) Cod penal, iar instanța de judecată nu a luat în considerație probele aduse de apărare în conformitate cu art. 93 Cod penal.

A mai solicitat inculpatul, ca instanța de judecată să examineze posibilitatea aplicării în privința sa a unei pedepse non-privative de libertate, deoarece are la întreținere un copil minor.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 mai 2015, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate de avocatul Dumitru Carabețchi în numele inculpatului și de inculpatul Constantin Vîhodcenco, cu menținerea sentinței.

4.1. La adoptarea soluției nominalizate, instanța de apel a reținut că, prima instanță pe deplin a constatat starea de fapt și de drept a acțiunilor săvârșite de inculpatul Constantin Vîhodcenco, iar probelor examinate le-a dat o apreciere juridică în conformitate cu prevederile art. art. 100 alin. (4), 101 Cod de procedură penală, verificându-le sub toate aspectele, complet și obiectiv, iar fiecare probă fiind apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, corect ajungând la concluzia încadrării juridice a acțiunilor inculpatului în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal.

Instanța de apel a constatat, că deși inculpatul a recunoscut parțial vina în săvârșirea infracțiunii incriminate, vinovăția acestuia se dovedește și prin declarațiile părții vătămate Ion Cotun; ale martorilor Anastasia Maidanovscaia, Daniela Dulghieru, Vasile Dulghieru, date în instanța de apel și în prima instanță, prin mijloacele de probă cercetate în instanța de apel cum ar fi: sesizarea din registrul „R 2” de evidență a infracțiunilor al IP Ciocana din 27 iulie 2014 (f. d. 4); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 26 iulie 2014; procesul-verbal de examinare a obiectului din 04 august 2014 (f. d. 15); procesul-verbal de recunoaștere din 06 august 2014 (f. d. 19); procesul-verbal de recunoaștere din 06 august 2014, cu anexa fotografică (f. d. 23); procesul-verbal cu privire la examinarea corporală a persoanei din 07 august 2014 (f. d. 26); răspunsul Dispensarului Republican de Narcologie prin care se comunică că

Constantin Vîhodcenco se află la evidența medicului narcolog din 02 iulie 2001 (f. d. 52); sentința Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 14 august 2001; sentința Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 02 iulie 1994; sentința Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 14 ianuarie 2010; decizia Curții de Apel Chișinău din 14 mai 2003; sentința Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 27 mai 2004; sentința Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 12 noiembrie 2008 (f. d. 30-31, 32, 33, 36, 44, 47).

Instanța de apel a respins argumentele inculpatului Constantin Vîhodcenco privind recalificarea acțiunilor sale în baza art. 186 Cod penal, menționând că jaful se deosebește de furt prin semnul secundar obligatoriu al laturii obiective a infracțiunii, și anume modul deschis de săvârșire a sustragerii.

Astfel, instanța de apel a evidențiat, că martorii Daniela Dulghieru și Vasile Dulghieru au dat declarații consecvente pe tot parcursul procesului penal și anume asupra faptului că inculpatul, deși conștientiza că este văzut, când a sustras portmoneul de pe plajă de la partea vătămată, nu s-a sfiit, ba din contra le-a spus acestora : „dacă ceva, nu ați văzut nimic”.

Respectiv, instanța de apel a remarcat, că pentru calificarea infracțiunii de jaf, este suficient ca făptuitorul să conștientizeze că este văzut în timp ce sustrage și să continue acțiunile sale, ceea ce la caz a și fost realizat, iar faptul că bunul sustras este străin pentru inculpat nu poate fi negat, atât timp cât bunul era în preajma stăpânului adică a părții vătămate, acest fapt fiind înțeles și de cei din jur.

De altfel, instanța de apel a constatat că argumentele invocate de apărare și de inculpat, au constituit obiect de discuție în prima instanță.

Prin urmare, instanța de apel a reținut că la adoptarea sentinței, prima instanță a ținut cont în deplină măsură de prevederile art. art. 7, 75 Cod penal, stabilind că infracțiunea săvârșită de Constantin Vîhodcenco face parte din categoria infracțiunilor grave, săvârșită cu intenție; anterior inculpatul a fost condamnat pentru săvârșirea unei infracțiuni de același gen; inculpatul se află la evidența medicului narcolog și nu este angajat în câmpul muncii.

În concluzie, instanța de apel a conchis că prima instanță a făcut o corectă individualizare a pedepsei penale aplicate inculpatului, iar alegațiile apelanților s-au dovedit a fi nefondate.

5. Avocatul Dumitru Carabețchi în numele inculpatului, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, a declarat recurs ordinar, solicitând casarea parțială a sentinței și deciziei instanței de apel, în partea stabilirii pedepsei, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care lui Constantin Vîhodcenco să-i fie stabilită o pedeapsă non-privativă de libertate.

În motivarea recursului apărarea a menționat, că instanțele judecătorești au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor art. art. 61, 75, 76, 78 și 90 Cod penal.

Este de opinia că instanțele judecătorești greșit au dispus executarea pedepsei închisorii de către inculpat, doar din motivul că acesta anterior a mai fost condamnat pentru săvârșirea unei infracțiuni similare.

Astfel, susține că la stabilirea pedepsei și modului de executare a ei, nu s-a ținut cont de alte circumstanțe prevăzute la art. 75 Cod penal, și anume de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață a familiei acestuia.

Referitor la aceste circumstanțe, apărarea accentuează, că nu s-a ținut cont de faptul că inculpatul este tânăr, înainte de arest s-a angajat în câmpul muncii, nu se află în stare de recidivă, dat fiind că în baza art. 111 Cod penal, antecedentele penale au fost stinse, a recunoscut vina în săvârșirea infracțiunii și a contribuit activ la descoperirea infracțiunii, ca rezultat fiindu-i integral restituită paguba cauzată părții vătămate.

La aspectul personalității inculpatului, avocatul menționează, că acesta are la întreținere un copil minor, el fiind unicul întreținător în familie, soția nefiind angajată în câmpul muncii.

Sușține recurentul, că legislația prevede posibilitatea aplicării unei pedepse cu suspendarea executării ei, prevederi care ar putea fi aplicate și în cazul lui Constantin Vîhodcenco, pentru a-i fi acordată posibilitatea de a se corecta în stare de libertate, având în continuare grijă de familie.

În sensul prevederilor art. 90 Cod penal, apărarea indică la faptul, că inculpatul a contribuit la descoperirea infracțiunii și restituirea întregului prejudiciu, iar suspendarea condiționată va permite și respectarea mai eficientă a drepturilor părții vătămate, realizarea scopurilor pedepsei; personalitatea inculpatului nu prezintă gradul de pericol social necesar executării reale a pedepsei închisorii.

5.1. Inculpatul Constantin Vîhodcenco, fără a indica un temei concret pentru declararea recursului din cele prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, a contestat decizia instanței de apel, solicitând casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunile sale să fie reîncadrate în baza art. 186 Cod penal, cu aplicarea unei pedepse non-privative de libertate.

În motivarea recursului inculpatul a indicat, că depozițiile martorilor acuzării sunt mincinoase și contradictorii, deoarece ei nu au văzut cum s-au petrecut evenimentele.

Sușține că atunci când a săvârșit sustragerea bunurilor, era sigur că nu este văzut de nimeni, recunoaște vinovăția în săvârșirea infracțiunii de furt și se căiește de cele întâmplare, însă nu este de acord cu condamnarea lui în baza art. 187 Cod penal.

Solicită să i se aplice o pedeapsă mai blândă, non-privativă de libertate, pentru a putea avea grijă de familie și de fiica minoră, care are nevoie de susținerea tatălui.

Insistă că deja a conștientizat gravitatea acțiunilor sale, și în viitor nu va mai încălca legea.

5.2. Avocatul Alexei Croitor în numele inculpatului, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, a declarat recurs solicitând casarea deciziei instanței de apel, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri privind recalificarea acțiunilor inculpatului în baza art. 186 alin. (2) Cod penal și stabilirea unei pedepse non-privative de libertate.

În motivarea recursului apărarea a indicat, că inculpatul nu este de acord cu infracțiunea incriminată, deoarece instanțele judecătorești au pronunțat și menținut sentința de condamnare în baza declarațiilor contradictorii ale martorilor.

Astfel, indică că săvârșind infracțiunea de sustragere, inculpatului i s-a stabilit convingerea, că acțiunile sale rămân neobservate sau neînțelese de către alte persoane, ori că aceste persoane nu-i vor zădărnici săvârșirea sustragerii.

Instanțele de judecată la calificarea acțiunilor inculpatului au pus la bază latura obiectivă a infracțiunii, adică faptul că martorii l-au văzut pe inculpat cum sustrage bunuri străine, și nu latura subiectivă - cunoaște oare inculpatul că este văzut sau acționează convins că cele săvârșite de el rămân neobservate de către alte persoane.

Sușține apărarea, că condamnarea inculpatului contravine principiului prezumției nevinovăției, garantat de art. art. 8, 389 alin. (1) Cod de procedură penală.

La fel, avocatul mai invocă și faptul că la motivarea deciziei, instanța de apel n-a respectat obligația de a explica care circumstanțe de fapt au stat la baza soluției adoptate; n-a apreciat argumentele prezentate de apelant.

Instanța de apel n-a îndeplinit atribuțiile sale de a verifica, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia sentinței.

Cu referire la jurisprudența CEDO apărarea a menționat, că hotărârile judecătorești trebuie motivate astfel încât să indice de o manieră suficientă motivele pe care se fondează, întinderea acestei obligații poate varia în funcție de natura deciziei în cauză și trebuie analizată în lumina ansamblului circumstanțelor cauzei (cauza Garcia Ruiz vs. Spania).

6. Procurorul, a prezentat referință pe marginea recursurilor declarate, menționând că temeiurile invocate de recurenți nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârilor judecătorești, deoarece instanța de apel a analizat obiectiv probele administrate și a motivat soluția adoptată oferind răspunsuri la toate argumentele invocate în cererile de apel.

7. Verificând argumentele recursurilor ordinare declarate în raport cu materialele cauzei penale, ținând cont de motivele expuse în referință, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestora, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

7.1. Cu referire la recursul declarat de avocatul Dumitru Carabețchi în numele inculpatului.

După cum rezultă din recursul avocatului, se constată că recurentul critică decizia instanței de apel sub aspectul art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, care statuează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Astfel, argumentele apărării se axează pe ideea că instanțele judecătorești inferioare nu au dat deplină eficiență prevederilor art. art. 61, 75, 76, 78 Cod penal, omițând cercetarea minuțioasă a aspectelor care, în opinia apărării, ar putea permite aplicarea în privința inculpatului a unei pedepse non-privative de libertate, anume suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Deși aceleași argumente au fost invocate de apărare și în cererea de apel, pe marginea căroră instanța de apel s-a pronunțat detaliat și argumentat, Colegiul penal prin prisma criticelor invocate, notează că potrivit principiului individualizării pedepsei penale (art. 7 Cod penal) în coroborare cu criteriile generale de individualizare a

pedepsei inserate la art. 75 alin. (1) Cod penal, instanța de judecată aplică pedeapsă luând în considerare caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, circumstanțele ce atenuază sau agravează răspunderea, ținându-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului din Codul penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul.

Doar instanța de judecată este în măsură să înfăptuiască acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

În conexiunea celor relatate, Colegiul penal evidențiază că instanța de apel, verificând modul în care a fost individualizată pedeapsa aplicată inculpatului Constantin Vîhodcenco de către prima instanță, corect a reținut că, inculpatul a săvârșit o infracțiune care face parte din categoria celor grave, acționând cu intenție; este predispus pentru săvârșirea infracțiunilor grave, anterior fiind condamnat pentru săvârșirea unei infracțiuni similare; nu este încadrat în câmpul muncii și se află la evidența medicului narcolog.

Cu referire la argumentele apărării, precum că instanțele judecătorești neîntemeiat au dispus aplicarea pedepsei închisorii în privința inculpatului, doar din singurul motiv, că acesta anterior a mai fost condamnat pentru săvârșirea unei infracțiuni similare, instanța de recurs analizând materialul probator constată că inculpatul Constantin Vîhodcenco, nu se află la prima abatere de la respectarea legii penale.

Astfel, instanțele judecătorești corect au reținut, că anterior inculpatul Constantin Vîhodcenco a fost de mai multe ori condamnat, fiindu-i aplicate diferite categorii de pedepse, de la amendă, condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, până la pedeapsa închisorii cu executare reală, care însă nu au produs asupra lui Constantin Vîhodcenco efectul de corijare și reeducare, ultimul săvârșind din nou o infracțiune de sustragere (f. d. 30-31, 32, 33, 36, 44, 47).

În circumstanțele descrise, instanța de recurs conchide că la aplicarea pedepsei în privința inculpatului, instanțele judecătorești au ținut cont de prevederile art. 61 Cod penal, de scopul pedepsei penale, care printre altele presupune corectarea inculpatului prin conștientizarea de către acesta a faptelor săvârșite, reîntoarcerea și reîncadrarea lui în activitatea societății, și nu în ultimul rând convingerea acestuia că respectarea legii penale este o necesitate și că numai prin aceasta el va putea evita aplicarea față de sine a altor pedepse penale.

Așa fiind, Colegiul penal menționează, că instanța de apel, respingând apelurile declarate, corect a ajuns la concluzia, că scopul legii penale și corijarea inculpatului poate fi înfăptuită doar prin aplicarea în privința acestuia a pedepsei închisorii.

În consecință, instanța de recurs respinge și argumentele apărării, precum că restituirea prejudiciului și contribuirea la descoperirea infracțiunii ar permite aplicarea în privința lui Constantin Vîhodcenco a prevederilor art. 90 Cod penal, or din

circumstanțele cauzei și datele despre personalitatea inculpatului, rezultă că scopul legii penale în acest caz poate fi îndeplinit doar prin privarea acestuia de libertate.

Față de cele ce preced, Colegiul penal concluzionează, că argumentele invocate de recurent nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar fi temei de implicare în sensul rejudecării deciziei instanței de apel.

7.2. Cu referire la recursul declarat de inculpatul Constantin Vihodcenco.

Potrivit textului recursului, deși inculpatul nu a făcut trimitere la un temei de drept concret din cele stipulate la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, rezultă că argumentele invocate se cuprind în temeiul prevăzut de pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile când faptei i s-a dat o încadrare juridică greșită.

În sensul acestor prevederi, recurentul insistă că deși acțiunile sale infracționale au fost calificate în baza art. 187 Cod penal, în opinia sa aceste acțiuni urmau a fi calificate potrivit componenței de infracțiuni prevăzute de art. 186 Cod penal, din motiv că la săvârșirea sustragerii, inculpatul era încrezut de faptul că nu este văzut de nimeni.

Potrivit prevederilor legale și practicii judiciare constante, Colegiul penal reține că pentru verificarea existenței temeiului menționat, instanța de recurs trebuie să țină seama de fapta săvârșită, cum aceasta a fost stabilită de către prima instanță și de către instanța de apel, și să supună unui control riguros încadrarea juridică a faptelor stabilite, verificând dacă acestea au fost încadrate corect potrivit normei penale.

În cazul în care faptele stabilite, incorect au fost încadrate într-o altă normă penală, rezultă că acestora le-a fost dată o încadrare juridică greșită.

Potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii prevăzute de norma penală.

Verificând materialele dosarului în raport cu criticele recurentului, Colegiul penal conchide că la judecarea apelurilor, instanța a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă privind menținerea sentinței primei instanțe prin care inculpatul a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, care este argumentată și corespunzătoare circumstanțelor de fapt și de drept stabilite în speța dată.

De asemenea, Colegiul penal reiterează că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la adoptarea soluției expuse pe larg în pct. 4.1. din prezenta decizie.

Deci, făcând o analiză minuțioasă a materialelor cauzei, Colegiul penal constată că alegațiile inculpatului cu privire la pretinsa eroare judiciară reținută la calificarea juridică a acțiunilor imputate ultimului, este vădit nefondată.

Fiind cert, că din toate probele examinate și cercetate de către prima instanță și instanța de apel s-a constatat indubitabil că inculpatul a acționat cu intenție, urmărind scopul săvârșirii infracțiunii de sustragere deschisă a bunurilor altei persoane.

Mai mult, din materialele dosarului rezultă, că instanța de apel, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar, verificându-le sub aspectul pertinentei și concludenței, atât cele ale apărării, cât și cele ale acuzării, fapt ce face, ca argumentele inculpatului cu privire

la greșita reținere de către instanțele judecătorești a declarațiilor contradictorii ale martorilor Daniela Dulghieru și Vasile Dulghieru, să fie lipsite de orice temei.

Acesta deoarece, după cum corect a reținut și instanța de apel, martorii respectivi au dat declarații consecvente pe tot parcursul procesului penal, și anume că inculpatul conștientizând că este văzut, când a sustras portmoneul de la partea vătămată, le-a spus acestora următoarele cuvinte: „dacă ceva, nu ați văzut nimic”.

Prin urmare, instanța de recurs reiterează că instanța de apel corect a dispus respingerea apelurilor declarate de inculpat și de avocatul Dumitru Carabețchi în numele inculpatului, apreciind argumentele expuse în textul cererilor de apel, drept nefondate, din motiv că probele reținute de către instanța de apel, cert dovedesc faptul că inculpatul Constantin Vîhodcenco a săvârșit infracțiunea de jaf, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile, în circumstanțele descrise de către instanțele ierarhic inferioare.

7.3. Cu referire la recursul declarat de avocatul Alexei Croitor în numele inculpatului.

Analizând textul recursului nominalizat, Colegiul penal atestă că partea apărării, mai critică decizia instanței de apel și sub aspectul art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Sub condiția de neîntrunire a elementelor infracțiunii se includ cazurile când nu a fost stabilită fapta care ar corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacelor de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele constitutive, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Appreciind aspectele menționate în raport cu speța dedusă judecății, instanța de recurs apreciază ca fiind neîntemeiate criticile recurentului privitor la adoptarea unei decizii ilegale de către instanța de apel, aceasta deoarece instanța de apel a ajuns la concluzia corectă privind probele cercetate, care coroborând între ele, formează un ansamblu probatoriu ce dovedește vinovăția inculpatului Constantin Vîhodcenco de săvârșirea infracțiunii imputate și totalmente se combat cu argumentele aduse de către partea apărării în susținerea nevinovăției inculpatului.

Astfel, Colegiul penal consideră necesar de a accentua faptul, că latura obiectivă a infracțiunii de jaf se exprimă prin forma de sustragere deschisă a bunurilor altei persoane.

Latura subiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 187 Cod penal, se manifestă prin vinovăție sub forma intenției directe, iar caracteristic acestui element este faptul că infractorul își dădea seama că a săvârșit o infracțiune în prezența victimei sau a altor persoane care percepeau caracterul acțiunilor lui, dar a ignorat această circumstanță.

Acțiunile începute ca furt, dacă au fost descoperite de către victimă sau de către alte persoane și au fost continuate de infractor cu scopul însușirii averii sau reținerii ei, se încadrează drept jaf.

Raportând aspectele descrise mai sus, la alegațiile apărării de neîntrunire a elementelor infracțiunii, instanța de recurs le apreciază ca neîntemeiate, or după cum a fost reținut și de către instanța de apel, circumstanțele în care a fost săvârșită infracțiunea, pe o plajă, în prezența mai multor persoane, nu putea să nu producă în conștiința inculpatului a sentimentului că acțiunile lui sunt înțelese de cei din jur, fapt care fiind

ignorat de acesta a condus la consumarea infracțiunii de jaf, ultimul intrând în posesia bunurilor altei persoane.

În ceea ce ține de chestiunea invocată de recurent cu privire la nemotivarea de către instanța de apel a legalității și temeiniciei sentinței prin prisma argumentelor invocate în cererile de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, argumente care cad sub incidența temeiului de declarare a recursului conținut în pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal, notează că apărarea nu a dezvăluit asupra căror cerințe înaintate în cererile de apel sau în referințe nu s-ar fi pronunțat instanța de apel.

Astfel, că la cercetarea materialelor cauzei și a deciziei contestate, instanța de recurs nu a constatat existența cărorva temeiuri, care ar confirma prezența unor încălcări procedurale la examinarea cauzei în ordine de apel, instanța respectând prevederile art. art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (1) pct. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

În aceeași ordine de idei, Colegiul penal menționează că pentru a verifica temeinicia prevederilor invocate în recurs prin prisma art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, este necesar de a indica concret asupra căror motive nu s-a expus instanța de apel, or poziția instanței de recurs de a suplini din oficiu recursul inculpatului prin constatări subiective constituie o derogare de la regula unui proces contradictoriu în condițiile egalității armelor.

Iar în conformitate cu art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În consecință, instanța de recurs concluzionează că nu există temei legal pentru admiterea recursurilor ordinare declarate și potrivit legii se impune inadmisibilitatea acestora, ca fiind vădit neîntemeiate.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de avocații Dumitru Carabețchi și Alexei Croitor în numele inculpatului și de inculpatul Constantin Vîhodcenco, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 mai 2015, în cauza penală în privința lui *Vîhodcenco Constantin Vasili*, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 19 februarie 2016.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev